

του Συμβουλίου της 13ης Ιουνίου 1990, όσον αφορά τα οργανωμένα ταξίδια, τις οργανωμένες διακοπές και περιηγήσεις, παραλείποντας να εκδώσει τις αναγκαίες νομοθετικές, ρυθμιστικές ή διοικητικές διατάξεις για την πλήρη μεταφορά του άρθρου 7 της οδηγίας αυτής όσον αφορά τις ναυτιλιακές εταιρείες μεταφοράς επιβατών.

— Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ελληνικές αρχές ανακοίνωσαν ότι θα τροποποιήσουν το άρθρο 7 του Προεδρικού Διατάγματος ώστε η υποχρέωση ασφάλισης που προβλέπεται σ' αυτό να καλύψει και τις ναυτιλιακές εταιρείες μεταφοράς επιβατών.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι εναπόκειται στις ελληνικές αρχές να προβούν σε εύθετο χρόνο, στις αναγκαίες διαδικασίες προκειμένου να μεταφερθούν πλήρως στο ελληνικό δίκαιο οι διατάξεις της εν λόγω οδηγίας.

Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι μέχρι στιγμής, η Ελληνική Δημοκρατία δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα για την πλήρη ενσωμάτωση στην ελληνική έννομη τάξη, του άρθρου 7 της οδηγίας 90/314/ΕΟΚ όσον αφορά τις ναυτιλιακές εταιρείες.

(¹) ΕΕ L 158 της 23.6.1990, σ. 59.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 1999

(Υπόθεση C-469/99)

(2000/C 47/37)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Lena Ström, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Giacinto Bisogni, εφέτη τεθειμένο στη διάθεση της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Δεκεμβρίου 1999 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις πληροφορίες τις οποίες απαιτεί το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ(¹), χρησιμοποιώντας το υπόδειγμα το οποίο ορίζει η απόφαση 96/302/ΕΚ(²), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 91/689/ΕΟΚ και τη Συνθήκη ΕΚ.

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά το άρθρο 249 ΕΚ (παλαιό άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ), οι οδηγίες δεσμεύουν τα κράτη μέλη στα οποία απευθύνονται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να θεσπίζουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να προσδίδουν στις οδηγίες πλήρη αποτελεσματικότητα, σύμφωνα με τους σκοπούς που αυτές επιδιώκουν, και δεν δύνανται να επικαλούνται διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις που επικρατούν στην εσωτερική τους έννομη τάξη για να δικαιολογούν τη μη συμμόρφωση προς τις υποχρεώσεις και τις προθεσμίες που προκύπτουν από τις εν λόγω οδηγίες.

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι η Ιταλική Δημοκρατία υπεχρεούτο να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τις πληροφορίες που απαριθμούνται στο άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ με τη μορφή την οποία ορίζει η απόφαση 96/302/ΕΚ.

Τούτο δεν συνέβη, ούτε μπορεί αν θεωρηθεί ότι η Επιτροπή έλαβε νομοτύπως τις πληροφορίες αφού είχε διαβιβάσει την αιτιολογημένη της γνώμη.

Η Επιτροπή θεωρεί, επομένως, ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο.

(¹) Οδηγία του Συμβουλίου, 12ης Δεκεμβρίου 1991, για τα επικίνδυνα απόβλητα (ΕΕ L 377, της 31.12.1991, σ. 20).

(²) Απόφαση της Επιτροπής, της 17ης Απριλίου 1996 (ΕΕ L 116, της 11.5.1996, σ. 26).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien με διάταξη της 9ης Σεπτεμβρίου 1999, στο πλαίσιο της διαφοράς Clean Car Autoservice GmbH κατά 1) του Δήμου Βιέννης και 2) του Αυστριακού Δημοσίου

(Υπόθεση C-472/99)

(2000/C 47/38)

Με διάταξη της 9ης Σεπτεμβρίου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Δεκεμβρίου 1999, το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ Clean Car Autoservice GmbH αφενός και 1) του Δήμου Βιέννης και 2) του Αυστριακού Δημοσίου αφετέρου, υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

Πώς πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 104 παράγραφος 5 του Κανονισμού Διαδικασίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου(¹), όταν, όπως εν προκειμένω, ένα κράτος μέλος (η Αυστρία) δεν έχει θεσπίσει καμία εθνική ρύθμιση που να προβλέπει ότι τα εθνικά δικαστήρια αποφαινούνται επί των δικαστικών εξόδων της διαδικασίας εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως και ότι επιδικάζουν τα έξοδα αυτά ή τα κατανέμουν μεταξύ των διαδίκων;

(¹) ΕΕ C 65 της 6.3.1999, σ. 30.